

Ježíš se za lidi přimlouvá a Bůh je hledá

Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hory, shromáždil se k Áronovi a naléhali na něho: „Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.“ I promluvil Hospodin k Mojžíšovi: „Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: ‚To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.‘“ Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skončuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egyptané říkat: ‚Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.‘ Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. Rozpomeň se na Abrahama, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.“ A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid. 2Mojžíšova 32,1.7-14

Děkuji našemu Pánu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, že mě uznal za spolehlivého a určil ke své službě, ačkoli jsem byl předtím rouhač, pronásledovatel a násilník. A přece jsem došel slitování, protože jsem ve své nevěře nevěděl, co dělám. A milost našeho Pána se nadmíru rozhojnila a s ní víra i láska v Kristu Ježíši. Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě, avšak došel jsem slitování, aby Ježíš Kristus právě na mně ukázal všechnu svou shovívavost jako příklad pro ty, kteří v něho uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. Amen. 1Timoteovi 1,12-17

Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.‘ Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: ‚Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.‘ Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“ Lukáš 15,1-10

Mojžíš pro Izrael představoval blízkost Boží, když s nimi byl Mojžíš, obraceli se na něj. Mnohdy si i stěžovali, reptali, ale měli ho u sebe. A teď už dlouho byli bez něj, byl někde vzdálen, kdoví co se mu stalo. Bůh mlčí, Bůh je vzdálen a lid se snaží najít pomoc. Také

my prožíváme období, kdy nevnímáme ve svém životě Boží blízkost, nemáme se čeho zachytit, Bůh mlčí. Oč jednodušší je se zachovat jako izraelský lid. Spolehnout na něco, co je viditelné. Pozor ovšem na závažnost takového jednání – Bůh říká, že se lid vrhá do zkázy. A oni toho pro vznik nového Boha docela hodně udělali: přinesli Áronovi své zlaté šperky a jiné zlaté předměty, které si jistě schovávali pro pozdější možnost vyměnit za ně základní potraviny a jiné důležité věci pro život v nové zemi. A dali to všechno na jednu hromadu, aby Áron z toho vytvořil zlaté tele, viditelného boha. Jako to viděli a znali z Egypta. Na cestě do zaslíbené země, kam šli, na cestě do Božího království, kam směřujeme, občas zabloudíme, ztratíme někdy i onen cíl, Boží království. A chystá se na nás Boží trest. Máme však Ježíše, který se za nás přimlouvá, jako Mojžíš se přimlouval za Izrael. A nejen se přimlouvá.

V evangeliu jsme slyšeli dvě podobenství o hledání. Farizeové a zákoníci se chovali tak, jako se mnohdy chová církev a my v ní. Snažíme se vyhnout hříšníkům, tedy lidem, o jejichž špatných skutcích a jednání se ví; nebo lidem, kteří vykonávali taková zaměstnání, která ke hříchu téměř jistě vedla. V Ježíšově době to byli ti, kdo vybírali daně – celníci. Celníci byli pro druhé lidi beze cti, bylo jimi opovrhováno, protože se při vybírání daní sami obohacovali na úkor poplatníků. Ježíš je kritizován, že s nimi jí a mluví. Ježíš neobviňuje farizeje a zákoníky, že jednají špatně, ale protestuje proti tomu, aby byli hříšníci jednoznačně odsuzováni a vylučováni. Jde tedy o vztah spravedlivých k hříšníkům. Obě podobenství nám ukazují, jaký vztah má k hříšníkům jediný spravedlivý – Bůh. Podobenství nám také definují, kdo je hříšník – ztracená ovce, ztracená mince - tedy ztracený člověk. A tenhle ztracený člověk je hledán, a je nad jeho nalezením vše překonávající radost. Zároveň by nám nemělo uniknout ještě jedno: pastýř musí zatoulanou ovci hledat a přinést. Žena vymete dům, aby slyšela minci zazvonit mezi kameny dlažby. Obě podobenství ukazují, jak moc se Bůh snaží nás k sobě navracet, jak nás hledá. Každý je pro něj nenahraditelný, nezabývá se jen většinou, ale každým jednotlivým člověkem.

Řekneme si, člověk má co dělat, aby se odpoutával od hříchu a nedal se strhnout špatnými příležitostmi a lidmi. A tady se mu radí, aby bral hříšníky do své blízkosti, aby se jich nestránil. Vždyť je to nebezpečné. Ano, někdy ano. Ale kde mají poznat hříšníci Boží dobrotu, Boží nabídku společenství, ne-li u nás, kdo z Boží dobroty a v tomto společenství žijeme? A vždyť i my sami stále prosíme o odpuštění svých chyb a hříchů, o nichž často dobře víme, i když ostatní lidé ne, a Pánu Bohu je doznáváme a prosíme o odpuštění.

Tedy do té míry, do jaké pochopíme, že Bůh hledá nás a zve nás do svého společenství, do té míry snad budeme schopni chovat se podobně vůči hříšníkům, těm dnešním „vyřazeným“ lidem ze společnosti. Není to lehké, ale dnes se máme znovu ujistit, že to je cesta života, která nás dovede do nebeského cíle.

